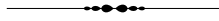

MOARTEA PĂMÂNTULUI

J.-H. ROSNY AÎNÉ

Traducere din limba franceză de
ȘTEFAN GHIDOVEANU și ION SORIN HOBANA

HERG BENET VINTAGE

J.H. Rosny Aîné: *La Mort de la Terre*
Publié en feuilleton dans *Les Annales politiques et littéraires* en 1910

© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție
© Millenium Books, pentru drepturile asupra traducerii

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

EDITURA HERG BENET
București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă: © sari4ev | Adobe
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROSNY AÎNÉ, J.H.
Moartea Pământului / J.H. Rosny Aîné ;
trad. de Ștefan Ghidoveanu și Ion Sorin Hobana.
– București : Editura Herg Benet, 2019
ISBN 978-606-763-279-8

I. Ghidoveanu, Ștefan (trad.)
II. Hobana, Ion Sorin (trad.)

821.III

Tipărit în România

CUPRINS

Vorbe peste pustiuri	5
Spre Ținuturile-Roșii	25
Planeta ucigașă	41
În adâncurile Pământului	47
Pe fundul prăpastiei.....	57
Feromagnetali	63
Apa, mama vieții.....	66
Și singurele care supraviețuiesc sînt Ținuturile-Roșii	73
Apele fugare.....	77
Cutremurul	83
Fugarii.....	89
Către oazele ecuatoriale	94
Oprirea	101
Eutanasia	104
Enclava a dispărut.....	117
În noaptea eternă.....	124

VORBE PESTE PUSTIURI

Sinistrul vânt din nord tăcuse. De mai bine de două săptămâni, vocea lui răutăcioasă umplea oaza cu teamă și tristețe, în asemenea măsură, încât fusese nevoie să fie ridicate paravanele din siliciu elastic contra furtunii. În sfârșit, oaza își regăsise calmul.

Targ, supraveghetorul Marelui Planetar, trăia una dintre acele bucurii subite care luminaseră viața oamenilor în vremurile divine ale Apei. Cât de frumoase erau încă plantele! Îl purtau pe Targ înapoi în timp, de-a lungul erelor, pe vremea când oceanele acopereau trei sferturi din lume, iar omul viețuia printre izvoare, râuri, fluvii, lacuri și iazuri. Câtă prospețime anima nenumăratele generații de plante și animale! Viața fremăta până în adâncuri-

le cele mai profunde ale mărilor. Existau preerii și păduri de alge, la fel cum existau păduri de copaci și savane de ierburi. Un viitor imens se deschidea în fața creaturilor pământului; omul abia dacă și-i putea imagina pe îndepărtații săi descendenți care aveau să tremure în așteptarea sfârșitului lumii. Oare-și închipuise vreodată că agonia avea să dureze mai mult de o sută de milenii?

Targ ridică privirea către cerul pe care nu mai apăreau niciodată nori. Dimineața era încă răcoasă, dar spre prânz oaza avea să devină fierbinte.

— Vine vremea recoltei, murmură supravegheatorul.

Tenul său brun-închis era punctat de părul și ochii negri ca antracitul. La fel ca toți Ultimii Oameni, avea pieptul lat și mijlocul îngust. Măinile îi erau fine, maxilarele mici, iar membrele vădeau mai mult agilitate decât forță. Un veșmânt din fibre minerale, flexibil și călduros ca lâna antică, i se mula perfect pe trup; întreaga lui ființă degaja o grație resemnată, un farmec temător, subliniat de obrajii înguști și de focul gânditor al pupilelor.

Se oprise să contemple un câmp cu cereale înalte și arbori în pătrate, având fiecare tot atâtea fructe câte frunze, și spuse:

— Ce vremuri binecuvântate acei zori miracu-

loși în care plantele acopereau tânăra planetă!

Cum Marele Planetar se afla la limita dintre oază și deșert, Targ putea să cuprindă cu privirea și peisajul sinistru alcătuit din roci de granit, siliciu și diverse metale, o câmpie a tristeții ce se întindea până la contraforturile munților golași, fără ghețari, fără izvoare, fără niciun fir de iarbă sau vreun strat de licheni. În acest deșert al morții, oaza, cu plantațiile sale rectilinii și cu satele metalice, era doar o pată mărunță.

Targ resimți apăsarea imensei singurătăți și a munților implacabili; plin de melancolie, ridică fruntea spre cochilia Marelui Planetar, care-și înălța pe fundalul munților o corolă galbenă. Făcută din arcum, sensibilă ca retina ochiului, aceasta nu recepționa decât ritmurile importante, emanaate de oaze, blocându-le, în funcție de reglaj, pe acelea căroră supraveghetorul nu trebuia să le răspundă.

Targ iubea acest aparat, expresie a rarelor aventuri încă posibile pentru ființa umană; în momentele sale de tristețe, se întorcea spre el, așteptând să primească de acolo curaj ori speranță.

O voce îl făcu să tresară. Cu un surâs abia schițat, văzu urcând spre platformă o tânără cu forme unduindu-se ritmic. Își lăsase părul de culoarea tenebrelor să-i atârne liber; pieptul îi tre-

sălta la fel de flexibil ca tulpinile cerealelor înalte. Supraveghetorul o privi cu duioșie. Sora lui, Arva, era singura alături de care regăsea acele momente neașteptate, bruște, dar încântătoare, în care i se părea că, în străfundurile necunoscutului, mai existau unele energii necesare pentru salvarea oamenilor.

Fata exclamă cu un râs reținut:

— Vremea e frumoasă, Targ... Plantele sunt fericite!

Trase în piept mireasma încurajatoare degajată de carnea verde a frunzelor, cu focul negru al ochilor strălucind. Trei păsări planară pe deasupra arborilor, apoi coborâra în picaj spre marginea platformei. Erau de mărimea anticilor condori, cu forme la fel de pure ca ale femeilor frumoase; aveau aripi imense, argintii, cu reflexe de ametist și vârfulile bătând în violet. Capetele le erau mari, ciocurile foarte scurte, foarte suple, roșii ca niște buze; iar expresia din ochii lor se apropia mult de cea umană. Una dintre zburătoare, ridicând capul, emise un șir de sunete articulate; Targ, neliniștit, luă mâna Arvei.

— Ai înțeles? întrebă el. Se zguduie pământul!...

Deși, de foarte mult timp, nicio oază nu dispăruse din cauza seismelor, iar amplitudinea acestora

se diminuase considerabil față de epoca sinistră în care zdrobiseră puterea omenească, Arva împărțea tulburarea fratelui său.

Dar o idee capricioasă îi trecu prin minte:

— Cine știe, zise ea, dacă, după ce le-au făcut atâta rău fraților noștri, cutremurele nu ne vor deveni acum favorabile?

— Cum așa? întrebă Targ, îngăduitor.

— Făcând să reapară o parte din ape!

Visase și el deseori asta, fără să spună nimănui, căci un asemenea gând ar fi părut o prostie, aproape o blasfemie în viziunea unei omeniri decăzute, pentru care toate spaimele se legau de mișcările telurice.

— Deci te gândești și tu la așa ceva, exclamă el, însuflețit... Să nu mai spui nimănui! O să-i jignești până în adâncul sufletului!

— Nu puteam să-ți spun decât ție.

Din toate părțile apăreau stoluri albe de păsări: cele care ajunseseră lângă Targ și Arva țopăiau nerăbdătoare. Tânărul le vorbea folosind o sintaxă deosebită. Pe măsură ce li se adâncise inteligența, păsările își dezvoltaseră un limbaj specific, care nu admitea decât termeni concreți și fraze-imagini.

Noțiunea lor despre viitor rămânea obscură și limitată, prevederea ținând mai mult de instinct.

De când omul nu le mai folosea pe post de hrană, trăiau fericite, incapabile să-și conceapă propria moarte și cu atât mai puțin sfârșitul speciei.

Oaza oferea adăpost pentru circa o mie două sute de păsări; prezența lor era suavă și foarte utilă. Omul, neputându-și recupera instinctul pierdut în vremea epocilor sale de atotputernicie, se confrunta în acest mediu cu tot soiul de fenomene pe care aparatele moștenite de la strămoși, deși foarte sensibile, nu le puteau sesiza. Păsările însă reușeau acest lucru. Dacă ar fi dispărut și ele, ultim vestigiu al vieții animale, o amărăciune și mai mare ar fi apăsător asupra sufletelor umane.

— Pericolul nu este imediat! murmură Targ.

O rumoare străbătu oaza; oamenii veneau dinspre marginea satelor și a parcelelor agricole. La baza Marelui Planetar apărură un ins bondoc, al cărui cap mare părea așezat direct pe umeri. Avea ochii parcă scoși din orbite, în mijlocul unui chip de culoarea iodului, iar mâinile plate și pătrate i se bălăngăneau la capătul brațelor foarte scurte.

— Vom vedea sfârșitul lumii! mârâi el... Vom fi ultima generație de oameni.

Din spatele lui, răsună un râs adânc. Dane, centenarul, apărură însoțit de strănepotul său și de o femeie cu ochi alungiți și părul de culoarea bronzu-

lui, care pășea atât de ușor, încât părea că plutește ca păsările.

— Nu, n-o să-l vedem, rosti ea categoric. Moartea omului va fi lentă... În timp, apa va scădea până când nu va mai ajunge decât pentru câteva familii în jurul unui puț. Abia atunci va fi într-adevăr groaznic.

— Vom vedea sfârșitul lumii! se încăpățână omul cel bondoc.

— Cu atât mai bine! făcu strănepotul lui Dane. Fie ca Pământul să soarbă, chiar astăzi, ultimele izvoare!

Fața lui sinuoasă, foarte îngustă, degaja o tristețe fără margini; se mira el însuși cum de nu-și pusese capăt zilelor.

— Cine știe, poate că mai există o speranță, murmură străbunul.

Inima lui Targ bătea nebunește; coborî către bătrân niște ochi strălucind de tinerețe.

— Oh, tată!... exclamă el.

Dar fața centenarului devenise deja nemișcată. Căzuse în acel vis taciturn care-l făcea să arate ca un bloc de bazalt; Targ își păstră așadar gândurile pentru sine.

Oamenii se adunaseră, tot mai mulți, la limita dintre deșert și oază. Se înălțară și câteva planoa-